

I S L O S S N I N G

D A H L

ARNE

I S L O S S N I N G

KRIMINALROMAN

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Av Arne Dahl har tidigare utgivits

Ont blod 1998
Misterioso 1999
Upp till toppen av berget 2000
Europa Blues 2001
De största vatten 2002
En midsommarnattsdröm 2003
Dödsmässa 2004
Mörkertal 2005
Efterskalv 2006
Himmelsöga 2007
Elva 2008
Viskleken 2011
Hela havet stormar 2012
Blindbock 2013
Sista paret ut 2014
Utmarker 2016
Inland 2017
Mittvatten 2018
Friheten 2020

Som Jan Arnald:

Chiosmassakern 1990
Nalkanden 1992
Genrernas tyranni 1995
3 variationer 1996
Klä i ord 1997
Barbarer 2001
Maria och Artur 2006
Intimus 2010

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-019119-1

© Arne Dahl 2021

Svensk utgåva enligt avtal med Salomonsson Agency

Omslag: Miroslav Sokcic

Omslagsfoto: Depositphotos

Tryck: ScandBook AB, EU 2021

I

Trots ögonbindeln är det som om han ser allt. Allt som pågår i tystnaden.

Förberedelserna.

Det är häpnadsväckande stilla. Doften av sommarnatt. Inget annat. Inga sjöfåglar, inga myggor, inga ugglor, inga ljud från naturen överhuvudtaget.

Inte minsta skrap från sanden under stolsbenen. Inte från något av alla stolsbenen.

Han är så ung. Han har inget riktigt begrepp om vad det är som väntar. Men han har fått ett tidsschema. Han vet att allt är för hans eget bästa.

Det kommer att göra ont.

Men det kommer att vara värt det.

De har sagt det till honom: det kommer att vara värt det.

Han är så liten, men han funderar ändå på sveket. Vad ett svek egentligen är, om ett svek har nyanser. Om inte det här är det värsta av alla svek som går att föreställa sig.

Han tycker att han genom ögonbindeln ser strandkanten. Där de skvätter sand på varandra, kastar sig i vattnet, skrapar händer och knän i botten, klättrar uppför de såphala grynnorna, glider som nerför en rutschbana, får ont i rumpan, simmar under vattnet på jakt efter de mångfärgade stenarna.

Det är märkvärdigt tyst i sommarnatten.

Tills han hör ett svagt brummande som knappt tangerar det hörbara. Som kanske är en motor? Så försvinner det igen.

Han tror att det är mörkt. Det borde vara mörkt. De borde just nu

befinna sig i de där få dunkla timmarna när solskivan doppar sig i det okända bakom horisonten. Ändå har han ingen aning.

Han har verkligen ingen aning.

Men någonting växer inom honom. Det är bortom hans kontroll.

Två saker växer samtidigt.

Det ena är rädslan, skräcken, fasan. Han vet att det här är för hans eget bästa, men han vill inte att det ska göra ont. Han vill inte vänta på smärtan.

Han hatar det som ska hända inom de närmaste minuterna denna julinatt.

Det är väl där det andra föds, det andra som just nu växer inom honom. Det är vreden. Vreden över sveket. Trots att han är så liten vet han att den aldrig kommer att lämna honom.

Och det är vreden som bränner hål på ögonbindeln, och det är som om han ser allt.

Han ser sandstranden som sträcker sig mot det stilla vattnet, han ser grynnorna som uppnosigt skjuter upp ur sjön, han ser skogsbrynet jobba sig igenom synfältet som en sågtandad siluett på andra sidan vattnet.

Allt det han inte ser bränner vreden fast på hans hornhinnor.

Så hör han ett plötsligt skrapande i sanden. Väldigt tydligt.

Det är som om någon vill in från en annan tid.

Lördag 4 mars

Hela hennes medvetande tycktes sugas ut genom ett hål i tiden och ersattes av en renodlad smärta.

Genom den förtryckta smärtan försökte hon komma på ett ord. Ord lugnar. Ord borde lugna. Ord *måste* lugna.

Saktfärdigheten med vilken händerna närmade sig det ännu ordlösa yppade en möjlighet att finna uttrycket. Försöka pressa fram associationerna mellan de glödgade nervcellerna.

Gymnastik. Akrobatik mellan två horisontella stänger. Men det hette inte stänger. Och vad hette grenen?

Visst insåg hon att hon försökte skapa distraktion. Att det var en kringgående rörelse. För att smärtan inte skulle få grepp om henne och omöjliggöra den egentliga rörelsen.

Kvinnlig gymnastik? Manlig? Aktiviteten kändes manlig. Vad fanns det för manliga gymnastikgrenar? Fristående, förstås. Så bygelhäst, ringar. Hopp? Fanns det hopp? Men grejen med stängerna, vad hette den? Barr?

Ja, barr. Minsann. Och det första smärtfria ögonblicket på åtskilliga månader uppstod när hon såg ordet framför sig.

Holmar.

Händerna som hållit henne uppe släppte sitt grepp just som hon fick tag i de båda stängerna som liknade holmar. De tycktes sträcka sig in i oändligheten.

Mellan holmarna dök ansiktet upp, bara ett par decimeter bort. Läpparna i kvinnans ansikte rörde sig som om de ropade,

entusiasmerande. Men hon hörde ingenting, munnen var alldeles stum. Det fanns inte plats för ljud i hennes förnimmelseapparat. Smärtan ockuperade all plats.

Ändå tog hon det första steget. Det första egna steget. Hon hängde på holmarna och kämpade sig fram lite till. Smärtan blev för stor för kroppen, den tycktes sippra ut genom huden och omge henne som en fräsande aura. Trots det tog hon ett steg till.

Och ett till.

Hon stirrade vilt på kvinnoansiktet som rörde sig bakåt mellan holmarna och det var som om själva det maniska stirrandet borrade ett hål i auran och släppte in ljud. Hon hörde sig själv vråla någonting som förenades med tårarna och stänkte över kvinnoansiktet.

Kvinnan tog ett snabbt steg närmare och fick grepp om hennes torso. Bara några centimeter från hennes ansikte sa hon:

– Ge inte upp nu, Desiré, du har nästan kommit halvvägs.

På något vis lyckades hon skjuta den vitklädda kroppen ifrån sig och väste:

– Kalla mig inte Desiré.

Så tog hon nästa steg.

*

Molly Blom såg sig omkring på gatstumpen som sträckte sig upp mot Åsögatans lilla kluster av röda stugor. Vintern var nästan överlevd, det var en kall, kärv lördag i början på mars, och inom några minuter skulle hennes livsvilja mer än fördubblas. Medan hon klev in genom porten vid Ploggatan på Södermalm i Stockholm lät hon sig förundras över att det hade blivit så. Inte en enda sekund av hennes föregående existens hade innehållit en enda tanke på den här sortens liv – och nu var det allt.

Vad hade det blivit av hennes drömmar?

Hon tog trappan i dubbla steg och en förlorad värld trädde fram inför hennes ögon. Crossfit, självförsvar för kvinnor, blod, svett och tårar. När hon tog de sista trappstegen förflyktigades den världen och ersattes av den här, gråare och kallare. Men snart skulle den lysas upp.

Hon ringde på dörren. Mannen som öppnade såg inte direkt upplyst ut. Än mindre utsövd. Barnet som hängde i bärselen på hans bröst snarkade desto ljudligare.

– Hon gillar vatten, sa mannen oartikulerat.

– Det går inte att förstå vad du säger, sa Molly Blom.

Sam Berger rätade kraftigt på ryggen och förtydligade medan ryggraden fortfarande knakade:

– Jag har spolat vatten hela natten. Det är det enda sättet att få henne att somna. Slöseri är bara förnamnet.

– Hos mig sover hon alltid gott, ljög Blom.

– Då kanske vi borde leva tillsammans? sa Berger och lirkade upp deras drygt halvårsgamla dotter Myrina ur bärselen.

Blom tog emot henne och kände sig lysas upp. Ett inre ljus tändes och blev ett yttre.

– Sluta tjata, sa hon, om än milt. Låt mig tänka färdigt.

– Först försvann du spårlöst och tänkte i nio månader, sa Berger. Nu har du tänkt nästan lika länge en gång till. Det är ett jävla tänkande.

Han packade ner bärselen i en väska som hängde på barnvagnen i ett hörn av hallen. Hon la varsamt ner den sovande Myrina. Han tog ett steg mot Blom, fångade försiktigt hennes arm, såg djupt in i hennes ögon och sa:

– Vi har ett barn tillsammans, Molly, vi går bra ihop. Vi jobbar ihop i stort sett varenda dag. Varför är det inte mer?

För en gångs skull vek hon inte undan med blicken.

– Du vet vad som hände, sa hon.

Berger släppte henne sakta. Suckade djupt. Sa:

– Det hade inget med oss att göra. Vi skulle ju äntligen...

– Det var ett tecken, sa Blom. Jag försöker fortfarande hantera det. Du måste ge mig mer tid.

– De skyldiga gick upp i rök, Molly, sa Berger och grep tag i henne igen. Det finns inte ett enda spår.

Hon spände blicken i honom, hårt, slog bort hans hand med full kraft och röt:

– Vi hittade för fan Deers avsågade vänsterben i sängen när vi skulle knulla.

Ekot av hennes ord förenades med Myrinas yrvakna gnyenden och slog följe med dem in i hissen och ner genom hisstrumman.

Sam Berger såg länge efter dem.

*

Holmarna tycktes inte längre sträcka sig in i oändligheten. Även om hennes vitglödgade synfält vred och krökte dem var de nu knappt en meter långa. Smärtan trotsade vid det här laget all beskrivning. Den knivhögg henne, den vrålade sönder hennes hörselgångar, den luktade svavel, smakade malört, dess svetslåga brände hennes ögonhålor inifrån. Ändå tog hon ett steg till.

Hon försökte ta ytterligare ett, men det var som att försöka gå på två helt oläkta stumpar, golvet tryckte och skavde direkt mot nakna nerver, mot kött och ben.

Hon föll.

Hon var säker på att hon föll.

I stället svävade hon fritt mellan holmarna.

Hon hölls fast – tryggt, stabilt – och lyftes upp, tvingades till ett nytt grepp. Genom tårarna såg hon munnen i kvinnoansiktet röra sig. Hon hörde ingenting. I stället ylade hon:

– Jag kan inte mer. Det gör för ont.

De mörka ögonen fixerade henne. Så kom rösten:

– Men ge upp då, för tusan, och se hur mycket bättre det blir. Det som drev henne vidare mellan holmarna var nu vrede,

nästan hat. Det försmädliga ansiktet var som en hägring framför henne, när hon nådde ifatt gled det undan och befann sig återigen utom räckhåll.

Ut genom kvinnans ansikte tonade ett mansansikte med markant slaviska drag och ett R-format ärr på kinden fram. Det gav henne kraft. Hon ville nå dit. Hon ville döda.

Hon kämpade sig framåt med myrsteg. Varenda millimeter blixtrade. Hon var nästan framme när kvinnorösten trängde sig ut genom mansansiktet och vrålade:

– Ett enda steg till. Kom igen nu, Deer.

3

Söndag 5 mars

Marsgryningen brer ut sig över de snöfläckade grynnorna som sticker upp ur vattenytan där några få isflak flyter runt. Vissa isytor är blanka nog att reflektera morgonens första solstrålar, skicka dem i oregelbundna knippen genom panoramafönstret in i det mörka rummet.

Med tanke på rummets tillstånd borde tiden ha krossat fönsterrutorna, men alla är intakta, den värsta vinterkylan på avstånd. Det är kallt och kargt därinne, dammtäckt, allt som finns är ett par pallar kring ett lågt avlångt bord där en gammal anteckningsbok ligger hopslagen.

Allt vilar i den tilltagande gryningen. Allt är stillhet.

Tills ytterdörren slås upp.

Mannen som stapplar in är ganska ung, svartklädd, med en mörkgrå mössa nerdragen över öronen. Han skakar av köld, går till värmeelementet mitt på golvet och drar upp det till max. Så vandrar han över mot bordet och slår några åkarbrador för att få upp värmen. Det stänker om honom.

Det stänker blod om honom.

Det *dryper* blod om honom.

Han slänger jaktkniven på bordet och sjunker ner på en av pallarna. Gryningsljuset är fortfarande för svagt för läsning men inte för svagt för att se de mörkröda fläckarna växa över den blågrönrutiga bordsduken som tycks nyare än allt annat i rummet.

Den unge mannen hade velat luta sig bakåt, ta igen sig efter

nattens iskalla vedermödor, men pallarna saknar ryggstöd. Och kanske är det bra att han inte kan luta sig tillbaka och somna. Han behöver vara vaken. Trots allt. Dessutom har kylan sökt sig så långt in i mörkret att han skulle kunna dö av köld.

Ändå lyckas han pausa och för ett ögonblick häpna.

Det har börjat.

Liksom utifrån ser han kniven höjas. Det är som om den har ett eget liv, bara fortsätter hugga. När ansiktet äntligen är utplånat går kniven vidare till bälten, bröstet, ansiktet igen en sista gång. Det är inte besinningslöst, han räknar till arton. Sedan slutar han.

Det är så märkligt att det verkligen var möjligt att sätta igång. Det finns ett slut, ett logiskt slut, det var bara början som kändes osäker. Det gör den inte längre. Nu ska han driva det här till den självskrivna slutpunkten.

Han iakttar det trögflytande blodet som i utdragna droppar segar sig ner från knivbladet till duken och sugs in i fibrerna.

Det naturvidriga blodet.

Äcklet.

Han sitter blickstill och ser sin spegelbild upplösas i takt med att gryningsljuset tilltar. Det är som om han försvinner, uppgår i naturen, blir en del av kustbandet, inte längre en individ, snarare själva ödet. Precis innan han förflyktigas slås han av sin egen uppenbarelse. Ung, fräsch, vital – en man som skulle kunna leva för evigt.

Som skenet kan bedra.

Så böjer han sig fram mot den gamla anteckningsboken. Med blodiga händer slår han upp en sida, på måfå, och läser den pedantiska handstilen:

»... det måste göras utan bedövning. Snittet är fint, lätt, rent. Läderbanden håller, trots kraften som utvecklas i armar och ben. Öronpropparna är de bästa som marknaden har att erbjuda; när jag lägger ifrån mig skalpellen har inte ens en bråkdel av vrålet trängt in...«

Den unge mannen tittar upp från anteckningsboken. Gryningen har ljusnat ännu lite mer utanför fönstret. Han hör ljudet av is i rörelse, isflak som gnager mot varandra. Ett bortomjordiskt läte. Men det är där han är.

I islossningen.

Han firar att det är ett år sedan han hittade anteckningsboken. Det var då han bestämde sig. Han firar det på ett väldigt speciellt sätt.

Det var länge sedan han öppnade den, ändå kan han innehållet i stort sett utantill. De första orden han läser nu infriar alla hans förväntningar. Han tänker på förbindelser, på kostnader, på gränslös hämningslöshet. Han läser vidare:

»... att föra ner handen i innanmätet, mellan de precisionsgenomskurna hud-, muskel- och bindvävslagren, är säreget upplyftande. Som att vidröra det undermedvetna, rota runt bland det hela mänskligheten vill gömma. Att så hålla själva det fulländade organet i handen är direkt sublimt. Det har minst sjuttio års osviklig livstid kvar...«

Han kan nästan höra den mässande rösten, urskilja varenda liten särpräglad betoning. Han tröttnar på den, lyckas efter stor möda tysta den.

Den unge mannen iakttar sin hand. Väntar in den. Den är oväntat stilla. Som om själva dådet fått den att stillna. Som om knivhuggens våldsamhet blockerat nervcellernas irrgångar.

Men så sätter den igång. Skälver.

Nu känner han igen sitt liv.

Han viker undan med blicken och tittar ut genom fönstret. Kustlinjen vilar i vinterljus. En tydlig strandkant, grynnor som sticker upp ur vattnet, ett skogsbryn på andra sidan viken. Det var där det hände.

Det var *här* det hände.

I Fabriken.

Blodet på hans vänsterhand har ännu inte torkat helt. När

skakningarna sätter igång stänker de sista trögflytande resterna från handen, över bordet. Han tvingar handen mot anteckningsboken, vet att det bara är skrivet på högersidorna, lämnar utsmetade fingeravtryck efter sig på alla vänstersidor han kommer åt, vänder blad, beger sig tillbaka till början.

Till alltings begynnelse.

Han läser de inledande orden:

»Sedan människan reste sig på två ben, sedan det mänskliga medvetandet föddes, sedan det abstrakta tänkandet såg dagens ljus, har vi drömt om att leva vidare. Drömmen om evigt liv har på ett eller annat sätt varit en del av varenda religion, varenda myt, varenda legend i världshistorien. I det sekulariserade tidevarvet har den drömmen lämnat mytens diffusa värld, lämnat paradiset, lämnat helvetet och skärselden på vägen dit. Drömmen är här och nu. I det här livet. Och det är inte längre en dröm. Vi har alldeles för länge accepterat att vi måste dö.«

Den pretentiösa tonen får den unge mannen att rysa in i mörken. Men rösten har tystnat nu.

Vänsterhanden skakar fortfarande. När den slår igen anteckningsboken lämnar den ett tydligt handavtryck på omslaget.

Han griper kniven, knyter näven stenhårt kring den, tycks pressa fram blod ur själva skaftet. Och efterhand stillnar kniven. Skakandet avtar. Allt är en fråga om viljekraft.

Han har den viljan nu.

Han har bara börjat.

Allt måste bort.

Arket måste bli vitt igen.

Utan att resa sig skjuter han pallen mot det låga bordets kort sida. Med kniven i handen viker han undan en flik av bordsduken.

Trots duken är glasytan täckt av imma, som om den utsöndrar någonting. Sakta torkar den unge mannen bort imman.

Och tittar in i ett kvinnoansikte.

Hon är mycket vacker.